
de
Gouden
Kandelaar

PROFETISCHE BEDIENING

Deel 3

T. Austin-Sparks

aflevering 137

WAAROM DE PROFETISCHE BOODSCHAP NIET AANVAARD WORDT

Lezen: Handelingen 13:27,15; 2 Corinthiërs 3:14-18; Jesaja 53:1.

Paulus zegt hier dat de profeten elke sabbat voorgelezen werden. Het was een vaste gewoonte om iedere sabbat uit de wet en de profeten te lezen. Niet alleen op een bepaalde tijd van de dag, maar de hele sabbat door. En toch lezen we dat de oversten en de inwoners van Jeruzalem, die naar de tempel kwamen, hoewel ze de voorlezing van de profeten continu aanhoorden, nooit de *stemmen* van de profeten gehoord hadden. En omdat ze achter de woorden niet die innerlijke stem hoorden, verloren ze alles wat God voor hen bedoeld had, zoals blijkt uit het dertiende hoofdstuk van Handelingen. De apostelen keerden zich van hen af en wendden zich tot de heidenen, die een oor hadden om te horen.

Dit is van grote en ernstige betekenis. Het is duidelijk dat *wij* de stemmen der profeten dienen te horen, ernaar moeten zoeken ze te horen, om echt te weten wat de profeten zeiden. Laten we nog eens naar deze woorden kijken: "... omdat ze Hem niet kenden, noch de stemmen der profeten" (Engelse en ook Lutherse vertaling). Waarom kenden zij Hem niet? Waarom hoorden ze niet? Er is één wezenlijk antwoord op die vraag, waar we ons in dit hoofdstuk mee bezig zullen houden en dat ons tot de wortel van de dingen doet doordringen.

Het aanstotelijke van het kruis

a) Een lijdende Messias

Het antwoord op die vraag is: omdat zij niet bereid waren het kruis te aanvaarden. Dit is ten diepste het probleem. In de eerste plaats waren ze niet bereid een lijdende Messias te aanvaarden. Ze hadden hun eigen langgekoesterde gedachten over hoe hun Messias zou zijn en wat Hij zou doen en wat het gevolg van Zijn komst zou zijn. Alles wat indruiste tegen die vastgeroeste mentaliteit werd niet alleen niet aanvaard, maar was een aanstoot. Ze konden het in hun beschouwing niet plaatsen dat er een lijdende Messias zou komen. Toch spraken de profeten altijd over de lijdende Messias. Jesaja, in dit

klassieke hoofdstuk 53, laat ons de lijdende Messias zien, maar hij opent met de woorden: “Wie gelooft wat wij gehoord hebben?”

Ik denk niet dat het nodig is verder aan te tonen dat dit hun houding was. Aldoor was dat hun houding. Paulus, in zijn brief aan de Galaten, spreekt over ditzelfde punt. Tegen het einde van de brief heeft hij het over het aanstotelijke van het kruis en stelt dat tegenover de Judaïsten, die hem overal op de voet volgden en probeerden zijn bediening te weerleggen. Door hun toedoen had hij veel te lijden. Hij droeg “de littekens van Jezus in zijn lichaam” (Gal. 6:17). Waarom? Om de boodschap van het kruis. Hij zei: “Het aanstotelijke van het kruis is de oorzaak van alle problemen” (Gal. 5:11). En de hele tijd door zien we de onwil van de Joden om de lijdende Messias te aanvaarden.

b) De weg van zelfontleding

Maar het ging verder dan dat. Het werd niet alleen een nationale aangelegenheid, maar een persoonlijke. Ze wilden het principe van het kruis niet voor zichzelf aanvaarden. Je ziet dat belangrijke personen die soms bij de Here Jezus kwamen, geconfronteerd werden met het aanstotelijke van het kruis – en weg waren ze, niet bereid dat te aanvaarden. Nicodemus was zeer geïnteresseerd in het koninkrijk dat de Messias zou oprichten, dat hij verwachtte en waar hij naar uitzag. Maar het werd een persoonlijke zaak van het kruis. Voordat de Here klaar was met Nicodemus, had Hij met hem gesproken over de slang die in de woestijn verhoogd was. Dat was aanstotelijk. Iemand anders, die wij kennen als de rijke jongeling, ging bedroefd heen om het aanstotelijke van het kruis. Het had voor de Here in die tijd, voordat de kruisiging had plaatsgevonden, geen zin om daar expliciet over te spreken dan alleen met Zijn discipelen. Maar Hij paste het principe toe, wat op hetzelfde neerkomt. Hij paste dit principe toe op de rijke jongeling. “Als je, zoals je zegt, geïnteresseerd bent in het koninkrijk en in eeuwig leven, dan is dit de weg: de weg van zelfontleding – totale zelfontleding.” “Hij ging bedroefd heen, want hij bezat vele goederen” (Mat. 19:22). De Here zei: “Hoe moeilijk kunnen zij, die geld hebben, in het Koninkrijk Gods ingaan” (Luc. 18:24). Het aanstotelijke van het kruis openbaart hun gezindheid.

De Joden als geheel maakten hier het Koninkrijk Gods tot iets aards, gebaseerd op de principes van deze wereld – en laten we hen niet veroordelen zonder ook onszelf te oordelen. Dit is onze strijd, tot vandaag toe. Dit punt brengt aan het licht wat er in ons hart is. U verwacht dan misschien niet dat er door uw prediking van Christus een tijdelijk koninkrijk zal worden opgericht en dat u een letterlijke kroon zult dragen en op een troon zult zitten. Dat zal dan misschien uw visie of mentaliteit niet zijn, maar zijn wij niet bijna elke dag in ons leven in de problemen omdat de Here alles wat Hij doet voor ons verbergt en onze ziel laat versmachten in onze behoefte om dingen te zien en te hebben?

Is dat niet de grond van veel van onze problemen? We willen zien, we willen hebben, we willen bewijzen zien. Uiteindelijk willen we eigenlijk een koninkrijk dat we kunnen zien en horen en voelen – een tastbaar koninkrijk, een concreet antwoord op al ons zwoegen en al onze inspanning; en het tegenovergestelde daarvan is een zware druk op het geloof en brengt ons soms zelfs in een ernstige crisis.

Waarom doet de Here dit of dat niet, waarvan wij denken dat Hij dat zou moeten doen? Het is enkel en alleen een hunkering naar bewijs, uiterlijk bewijs en daarom, als er een groot, indrukwekkend en succesvol christelijk werk is, een grote beweging op het vlak van iets zichtbaars, trekt dat menigten christenen. En als er uiterlijke manifestaties gehouden worden, of als er sprake is van gebedsgenezing, trekt dat altijd veel mensen. De vijand kan duizenden christenen met zich meeslepen door de werken van de Heilige Geest te imiteren. Wij zijn zo gevoelig voor uiterlijke dingen, we moeten iets *hebben*. En dat is precies hetzelfde principe als dat wat de Joodse oversten huldigden. Zij waren niet klaar voor het principe van het kruis, op deze wijze toegepast – een totale zelfontleding, tot een volkomen eind van alles van jezelf gebracht worden, zodat alleen de Here overblijft.

De Here kennen

Dit brengt ons bij het onderwerp van de stem van de profeten. Wat was dat ene punt waar de profeten altijd weer over spraken? Het was het *kennen van de Here*. Dat wat in de tijd van de profeten bij Gods volk ontbrak, was de kennis van de Here. Er waren genoeg mensen die de Here wel wilden om wat Hij voor hen kon doen, maar de Here zelf... dat was totaal iets anders.

Wat verlangt de Here van ons? Wil Hij in de eerste plaats dat wij iets doen? Als men tegenwoordig over God spreekt, is dat meestal in verband met de dingen die voor Hem gedaan worden, het werk waar wij bij betrokken zijn enzovoort – met andere woorden, dat wat objectief en uiterlijk is. Maar het gaat de Here niet in de eerste plaats om hoeveel wij doen. Het gaat Hem er veeleer om dat alles wat wij doen, veel of weinig, voortkomt uit het kennen van Hemzelf. Je kunt van alles doen voor de Here in christelijk werk en activiteit, net zoals je ander werk doet, maar misschien komt het niet voort uit je eigen diepe kennis van God. Het gaat er de Here bovenal om dat we Hem kennen. “De wijze roeme niet op zijn kracht, de rijke roeme niet op zijn rijkdom, maar wie roemen wil, roeme hierin, dat hij verstand heeft en Mij kent” (Jer. 9:23,24).

Verklaart dat niet het principe van het kruis dat in ons werkzaam is? De Here geeft niet toe aan alles om ons maar tevreden te stellen. Op allerlei manieren schijnt Hij telkens weer “nee” te zeggen op heel veel dingen die wij zo graag willen hebben. En omdat Hij ons die dingen niet geeft, komen we vaak

op het punt waar we bijna alles opgeven en allerlei twijfels in ons hart toelaten over onze relatie met de Here. En toch wil Hij al die tijd, door niet aan ons toe te geven, of ons iets te ontzeggen of te laten wachten, onze kennis van Hemzelf verdiepen. Waar het de Here vóór alles om gaat, is niet dat we ergens heel veel christelijk werk doen (laat dat je er niet van weerhouden om de Here te dienen!), maar dat we op die plaats zijn als iemand die de Here kent. Onze gelegenheden om Hem te dienen komen dan voort uit onze kennis van Hem. Daar zal Hij voor zorgen. De Here de Geest regelt Zijn eigen werk. Hij weet waar nood is en als Hij iemand ziet die in die nood kan voorzien, kan Hij dat contact wel maken.

Kennis van de Here, de grond van alle bruikbaarheid

Dat is het principe in het Nieuwe Testament. We zien het in het leven van de Here Jezus zelf. Die ontmoeting met de Samaritaanse vrouw was niet zomaar een toevallige gebeurtenis. Nee, er liggen principes achter. De Heilige Geest schreef deze verhalen op en in elk incident was een principe verscholen. Hier is iemand die water kan geven waar de wereld geen weet van heeft en hier is een vrouw die dorst heeft. God zorgt ervoor dat de behoeftige in contact gebracht wordt met degene die in de behoefte kan voorzien. Dat is een wet. Als je niets hebt om in de behoefte te voorzien, is het werk dat voor de Here gedaan wordt grotendeels zonder inhoud.

Het principe van het kruis werkt op veel verschillende manieren. Het beproeft ons, test ons, ontledigt ons, om ons daar te brengen waar we de Here kennen, en waar onze vreugde in de Here, ons enthousiasme en ons christelijk leven het gevolg zijn van iets diepers dan de oppervlakkige voldoening die het geeft als we veel doen, van samenkomst tot samenkomst rennen, spreekbeurten houden, een volle agenda hebben met allerlei bezigheden in christelijk werk. Dat is niet zoals de Here het wil hebben. Ik zeg niet dat je het nooit druk kunt hebben voor de Here, maar de manier waarop de Here ons tot bruikbare dienstknechten maakt, is dat Hij zo met ons handelt dat we Hem daardoor leren kennen. Zodat, of we nu naar buiten toe druk zijn met christelijk werk of niet, we er zijn met een kennis van de Here. Wat zo noodzakelijk voor ons is, is dat de Here in toenemende mate kostbaar voor ons eigen hart wordt. Dat Hij ons even kostbaar blijft, of we nu iets kunnen doen of niet. Dat is wat Hij verlangt.

Dit is heel eenvoudig, maar het is de basis van alles. Je bent ergens waar je niet voortdurend over de Here kunt praten, waar je heel weinig kunt beginnen. Maar als de Here kostbaar voor je is, dan is dat dienst voor Hem en in jou heeft Hij een werktuig beschikbaar voor alles wat Hij maar wil. Ik ben er zeker van dat de Here ons niet uitzendt en ons verantwoordelijkheid toevertrouwt voordat Hij kostbaar voor ons geworden is op de plaats waar we zijn, ook al worden

allerlei dingen die wij graag zouden willen doen, ons ontzegd. Het is het principe van het kruis.

Nicodemus komt met al zijn “volheid”. Hij is een man van aanzien, een overste van de Joden, in achting bij iedereen, een man met invloed en nog veel meer. Hij vertegenwoordigt een volheid van godsdienstigheid. En dan zegt de Here tegen hem: “Je moet dat alles prijsgeven en helemaal opnieuw beginnen, als een pasgeboren baby. *Je bent geïnteresseerd in het Koninkrijk der hemelen, maar je kunt niets van dit alles in dit Koninkrijk meenemen.*” Tot de rijke jongeling zegt Hij in feite: “Je kunt je rijkdom niet meenemen.” Je hebt misschien heel veel natuurlijke rijkdom – qua intellect, financiën, invloed of positie, maar dat geeft je geen positie in het Koninkrijk der hemelen. De rijkste, de grootste, de belangrijkste in deze wereld kan niet meer aandacht van de Here verwachten dan de armste en de zwakste. Voor iedereen geldt: je moet wederom geboren worden, je moet in het Koninkrijk der hemelen *bij het nulpunt beginnen*. Het Koninkrijk is niet een zaak van eten en drinken, het is een zaak van geestelijke rijpheid, en geestelijke rijpheid begint met geboren worden uit de Geest. Het nieuwe leven is vanaf de allereerste ademtocht volkomen geestelijk – iets nieuws, iets wat er tevoren niet was.

Geestelijk zijn is niets anders dan *de Here kennen*. Onze positie in het Koninkrijk der hemelen is simpelweg een kwestie van de Here kennen. En als we een hogere positie in het Koninkrijk willen hebben, is dat alleen mogelijk door geestelijk te groeien. Mensen van betekenis in de hemel zijn geestelijke mensen en wat telt is hun mate van geestelijk zijn, en geestelijk zijn is de Here kennen. Dat is wat de Here wil doen: ons daar brengen waar we *Hem* kennen. Daar komt het op aan.

Het kruis – de basis van alle kennis van de Here

Ze konden de stemmen van de profeten niet horen omdat de profeten spraken over een lijdende Messias, en er was iets in het hart van de mensen dat de deur daarvoor gesloten hield. Ze waren vooringenomen tegen zoiets en daarom konden ze niet horen. Zelfs de discipelen van de Here Jezus stonden er zo tegenover. Toen Hij over het kruis begon, zeiden zij: “Dat verhoede God, Here, dat zal u geenszins overkomen” (Mat. 16:22). Een lijdende Messias? O, nee! Maar er kwam een dag waarop het kruis zijn diepe toepassing in hun leven had, waar het het einde van alle dingen voor hen betekende. De Here had dat voorzien en je ziet ze dan na Zijn kruisiging – ze hebben hun Messiaanse koninkrijk verloren, ze zijn alles kwijt, ze hebben niets meer. En wat gebeurde er toen? Toen begonnen ze te *kennen* en hun kennis nam toe, steeds meer. Maar het was van een totaal andere orde. Zo zie je dat in de rest van het Nieuwe Testament, in hun eigen geschiedenis en in hun onderwijs aan anderen, die twee

dingen samengaan. Ze zijn als de negatieve en de positieve pool in een elektrisch circuit – zonder die twee kan er geen stroom zijn. De negatieve is de toepassing van het principe van het kruis, dat zegt: nee, nee, nee, het eind, dood aan het zelfleven, dood aan de wereld, dood aan heel je eigen natuurlijke leven. Maar de positieve is de Heilige Geest, de Geest van God, machtig aanwezig, maar altijd hand in hand met het kruis. Waar die twee altijd samen werken – het negatieve en het positieve, het kruis en het hemelse voornemen en de hemelse kracht – zie je dat er beweging is en een steeds toenemende kennis van de Here.

Wij kunnen geen kennis van de Here hebben, behalve op grond van de voortdurende toepassing van het kruis, en dat gaat door tot het einde toe. Denk niet dat er ooit een dag komt dat je klaar bent met het kruis, dat het principe van het kruis niet langer nodig zal zijn en dat je afgestudeerd bent aan de school van het kruis. Zo'n dag zal er nooit komen! Meer en meer zul je de noodzaak van het kruis erkennen. Als je doorgaat tot vollere kennis – ik bedoel geestelijke kennis van de Here – en daardoor tot grotere bruikbaarheid voor Hem, dan moet het voor je vaststaan dat dat principe van het kruis steeds meer en steeds dieper toegepast gaat worden in je leven.

O, dat God dat in ons hart mag schrijven, want wij weten allemaal hoe nodig het kruis is. En wie het *beste* de werking ervan in hun leven kennen, zijn zich het meest bewust van de noodzaak daarvan. We hebben de vreselijke tragedie gezien van mensen die de volle boodschap van het kruis kenden en die zelf na jaren nog een tegenspraak van die boodschap waren, gekenmerkt door hoogmoed en aanmatiging, ongeduld, prikkelbaarheid, zodat andere mensen niet met hen konden samenleven. Bent u één van die prikkelbare mensen? Ik bedoel niet één van die mensen die soms op een fout betrapt worden. De Here is geduldig met die ergernissen die zo nu en dan opkomen, maar zijn wij altijd prikkelbaar, humeurig, moeilijk om mee om te gaan? Dat is een verloochening van het kruis, en dat heeft het leven en het werk van menig zendeling schipbreuk doen lijden.

Het kruis zal tot het einde toe werkzaam in ons moeten zijn. En totaal los van onze fouten en de dingen in ons karakter en onze natuur waar mee afgerekend moet worden, gaan wij van dood tot dood bij ons zoeken naar het kennen van de Here om nog bruikbaarder te zijn. Zo is het; om de Here in steeds toenemende mate te leren kennen is dit nodig.

Kennis en bruikbaarheid veiliggesteld door het kruis

Maar bovendien is er geen *veilige* plaats buiten de voortdurende toepassing van het kruis. Niets is veilig in onze handen. Hoe meer de Here zegte, hoe meer gevaar er is. Het grootste gevaar is er als de Here ons begint te gebruiken. Neem nu Paulus. Wist hij iets van het kruis? Was hij een gekruisigd

mens? Als hij het niet was, wie dan wel? Kende hij de Here? En met alles wat hij wist van het kruis en de Here, wist hij dat hij het kruis nodig had tot het einde toe? Wat zegt hij zelf? “Daarom is mij, opdat ik mijzelf niet te zeer zou verheffen, een doorn in het vlees gegeven, een engel des satans om mij met vuisten te slaan, opdat ik mij niet te zeer zou verheffen” (2 Cor. 12:7). En let wel, hij zegt dat vanwege de grote openbaring die hem was gegeven. Hij werd opgetrokken tot in de hemel. Het is heel gevaarlijk als God je goddelijke rijkdommen toevertrouwt, wat ons vlees betreft. De enige veilige plaats is waar het kruis werkzaam is, dat alles raakt wat van onszelf is, al ons onafhankelijk handelen.

Neem al die apostelen – neem Petrus, een man die altijd zo onafhankelijk handelde, die graag zelf dingen deed en deed wat hij graag wilde. Dat steekt voortdurend de kop op. Hij is de man die handelde zonder eerst iemand te vragen. We hebben geen enkele aanwijzing dat hij ooit zijn medediscipelen raadpleegde en zei: “Ik denk erover om zo en zo te doen; ik zou graag willen dat jullie er met mij over bidden en mij vertellen wat jullie ervan vinden. Het is niet mijn bedoeling iets te doen als we niet eenstemmig zijn.” Zoiets deed Petrus nooit. Hij kreeg een idee en daar ging hij. De Here typeerde hem goed toen Hij zei: “Toen gij jonger waart, omgorddet gij uzelf en gij gingt, waar gij wildet, maar wanneer gij eenmaal oud wordt, zult gij uw handen uitstrekken en een ander zal u omgorden en u brengen, waar gij niet wilt” (Joh. 21:18). Dat was Petrus voordat het kruis een werk in hem gedaan had. Maar kijk daarna eens naar hem. Waarom lezen we in die eerste hoofdstukken van Handelingen steeds “Petrus en Johannes ...”, “Petrus en Johannes ...”? Omdat ze nu samen optrokken; er is een verbondenheid. Het is een erkenning van Petrus dat hij de noodzaak voelde om in gemeenschap samen te werken, dat hij de gevaren en rampen gezien had waarin zijn onafhankelijk optreden hem gebracht had, zelfs al waren zijn bedoelingen en intenties heel goed. Dit zijn maar enkele aanduidingen van hoe het kruis onze impulsieve, onafhankelijke natuur, onze eigen wil, onze eigen kracht, aanpakt. Het kruis moet dat alles aanpakken om de dingen veilig te stellen voor God, en om ons te doen toenemen in de kennis van de Here. Zoals we al gezegd hebben, ligt dit achter al onze waarde voor de Here, achter al onze bruikbaarheid en al onze dienst.

Het kruis opent de weg tot volle kennis van de Here

Het kruis is de enige weg tot geestelijke kennis. Hoe belangrijk studie van het Woord van God ook mag zijn, omdat het een fundament legt voor het werk van de Heilige Geest, toch kun je door bijbelstudie alleen nooit tot kennis van de Here komen. De Heilige Geest gebruikt wat je weet van de bijbel om je veel te leren, je ervaringen te verklaren, je in staat te stellen te begrijpen wat de Here

aan het doen is. Maar je krijgt die levende, geestelijke kennis nooit alleen door bijbelstudie en onderricht. Je moet bereid zijn het kruis zó in je leven te laten werken dat je gebroken en ontledigd wordt, zo dat je op een punt gebracht wordt waar het met je afgelopen zou zijn als de Here niet ingrijpt. Als je daartoe bereid bent, zul je de Here leren kennen. Dat is de enige manier. Het is niet mogelijk door toespraken of preken. Ze zijn van waarde, maar op die manier leer je de Here niet echt geestelijk kennen.

De volle kennis van de Here is alleen voor ons die in deze bedeling leven, omdat die door het kruis bepaald wordt. Petrus zelf had hier iets over te zeggen: “Naar deze zaligheid hebben gezocht en gevorst de profeten, die van de voor u bestemde genade geprofeteerd hebben, terwijl zij naspeurden, op welke of hoedanige tijd de Geest van Christus in hen doelde, toen Hij vooraf getuigenis gaf van al het lijden, dat over Christus zou komen, en van al de heerlijkheid daarna. Hun werd geopenbaard, dat zij niet zichzelf, maar u dienden met die dingen, welke u thans verkondigd zijn bij monde van hen, die door de Heilige Geest, die van de hemel gezonden is, u het evangelie hebben gebracht, in welke dingen zelfs engelen begeren een blik te slaan” (1 Pet. 1:10-12).

Daar heb je twee ordes – profeten en engelen – die bepaalde dingen die ons geopenbaard zijn, niet wisten. De profeten wisten veel, maar ze speurden ijverig na om iets te weten te komen wat ze niet konden ontdekken. “Wat betekent dat?” moeten ze zich wel afgevraagd hebben. “De Geest van God laat ons deze dingen zegen, maar wat betekenen ze?” Ze probeerden ijverig iets te weten te komen wat voor ons gereserveerd was. Waarom konden zij het niet weten? Omdat volle kennis gebaseerd is op het kruis en dat had nog niet plaatsgevonden. En ook de engelen verlangen deze dingen te zien. Kan dat waar zijn? We dachten dat engelen alles wisten! Engelen hebben toch zeker veel meer kennis en verstand van deze dingen dan wij? Ze weten het niet. “In welke dingen zelfs engelen begeren een blik te slaan.” Waarom weten zij het niet? De engelen hebben het kruis niet nodig; het kruis betekent persoonlijk niets voor hen. Het is op basis van het kruis dat we binnengaan in een volledig kennen.

Het kruis, niet alleen negatief, ook positief

De Heilige Geest moet dus voortdurend door middel van het kruis Zijn werk doen, om ons tot de volle kennis van de Here te brengen en door die toenemende kennis ons bruikbaar voor de Here te maken. Tenslotte wil ik dit nog zeggen dat het werk van het kruis niet volledig negatief is; de Here werkt op positieve basis. Misschien denk je dat de Here alsmaar “nee” zegt, dat Hij altijd tegen je is, dat het kruis je onderdrukt. Maar dat is niet zo; het is een positief instrument in de handen van de Geest van God. Het feit is dat als de Heilige Geest ons ooit leidt in een nieuw aspect van de betekenis van het kruis,

Hij meer voor ons op het oog heeft. Dat is de wet van de Geest des levens.

Je moet niet vergeten dat de Here Jezus in Zijn opstanding niet dezelfde was als daarvoor. Voor Hij stierf was Hij op deze aarde. Toen stierf Hij en Paulus verwijst naar Zijn dood met deze woorden: “Hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht, die Hij heeft gewrocht in Christus, door Hem uit de doden op te wekken en Hem te zetten aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten, boven alle overheid en macht ...” (Ef. 1:19-21). De opstanding bracht de Here Jezus “ver boven alle overheid en macht”. Het principe van de opstanding is altijd een reactie, een terugkeer – wij gaan misschien door heel diepe dalen, dieper dan we ooit hebben meegemaakt, maar het is de bedoeling van de Geest van God ons hoger te brengen dan daarvoor. Wees dus niet bang als je je leeg voelt, aan het eind gekomen. Vraag de Here of dit, als dit werkelijk de werking van het kruis is, mag slagen in wat Hij voor jou bedoelt, en dat betekent dat je op hogere grond komt dan ooit daarvoor.

Een transactie met de Here

We hebben herhaaldelijk gezegd dat het kruis een crisis met zich meebrengt. Voor sommigen kan dat een overweldigende ervaring zijn, het belangrijkste moment in je leven, zelfs belangrijker dan je bekering. Zo was het voor sommigen van ons toen wij zagen dat het kruis meer was dan verzoening en plaatsvervanging, meer dan wat Hij alleen *voor* ons gedaan heeft, dat het ons ook één maakte met Christus in Zijn dood, begrafenissen en opstanding. Of je nu wel of niet een grote crisis gehad hebt die je leven in tweeën deelt, je moet een punt van transactie met de Here gehad hebben, waar je inziet dat het kruis in feite vroeg of laat het laatste bolwerk van het zelfleven omver haalt, het zelfleven, dat de grond is waarop Satan kan werken. Er moet een moment komen dat je kunt zeggen: “Ik verblijd mij in het feit van Uw sterven voor mij en ik ben behouden op grond daarvan en van mijn geloof daarin. Maar ik ben gestorven met U – dat was uw gedachte voor mij als kind van Adam. Ik kon het niet verdragen als U mij in één keer alles wat dat inhoudt had laten zien, maar ik erken dat het door genade uitgewerkt moet worden en dat ik vroeg of laat tot een volkomen einde van mijzelf moet komen. En daarom geeft ik mijzelf over aan alles wat U bedoelt met het kruis.”

Een dergelijke transactie is noodzakelijk. Schop niet achteruit als de Here begint dit uit te werken. Hij neemt je op je woord. Maar Hij doet het met als enig doel voor ogen je tot een hogere en vollere kennis van Hemzelf te brengen. Uit die toenemende kennis van Hem, de groeiende kostbaarheid van de Here, komt alle echte bediening voort. Het is niet wat wij *doen*, maar wat wij *hebben*, wat het geheim van bediening is.

HET KONINKRIJK

“Want die te Jeruzalem wonen en hun oversten hebben Hem niet erkend en zij hebben de uitspraken der profeten, die elke sabbat worden voorgelezen, door hun oordeel vervuld” (Hand. 13:27).

“Voorwaar, Ik zeg u, onder hen, die uit vrouwen geboren zijn, is er niemand opgestaan, groter dan Johannes de Doper, maar de kleinste in het Koninkrijk der hemelen is groter dan hij. Sinds de dagen van Johannes de Doper tot nu toe breekt het Koninkrijk der hemelen zich baan met geweld en geweldenaars grijpen ernaar. Want al de profeten en de wet hebben geprofeteerd tot Johannes toe; en indien gij het wilt aanvaarden: Hij is Elia, die komen zou. Wie oren heeft, die hore!” (Mat. 11:11-15).

“De wet en de profeten gaan tot Johannes; sinds die tijd wordt het evangelie gepredikt van het Koninkrijk Gods en ieder dringt zich erin” (Luc. 16:16).

Wat de tekst Handelingen 13:27 gemeenschappelijk heeft met Mattheüs 11:13 is “de profeten”. In het ene vers hoorden ze de stem der profeten niet, in het andere staat: “Wie oren heeft, die hore” (:15).

De profeten profeteerden over het Koninkrijk

In de eerste plaats moeten we de betekenis begrijpen van die tekst uit Mattheüs 11: “Al de profeten ... hebben geprofeteerd tot Johannes toe.” Wat profeteerden zij? Natuurlijk profeteerden ze heel veel. Maar het allerbelangrijkste punt in hun profetie betrof de komende Koning en het Koninkrijk. En wel in zo’n mate dat in het Nieuwe Testament het onderwerp van het Koninkrijk als vanzelfsprekend werd aanvaard. Als je het Nieuwe Testament opent en in de evangeliën begint te lezen, zie je dat daar geen verklaring voor gegeven wordt. Het Koninkrijk wordt niet geïntroduceerd als iets nieuws. Van de mensen die bij Jezus kwamen, gebruikten velen de term en ook de Here zelf gebruikt zonder nadere toelichting de term “het Koninkrijk”.

Nicodemus was daarvan een duidelijk voorbeeld. Nergens in Johannes 3 lezen we dat Nicodemus iets zei over het Koninkrijk. Hij begon met te zeggen: “Rabbi, wij weten dat gij van God gekomen zijt als leraar.” Geen woord over

het Koninkrijk. De Here Jezus onderbrak hem en zei: "...tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien" (Joh. 3:3). Dat was klaarblijkelijk wat Nicodemus in gedachten had en de Here wist dit. Het is iets vanzelfsprekends in het Nieuwe Testament en het leefde sterk bij de Joden. Pas later in de brieven wordt ons de ware hemelse betekenis gegeven. De Joden waren ermee bekend door de profeten. De profeten hadden veel over het Koninkrijk te zeggen en sommigen van hen hadden ook heel concreet iets te zeggen over de Koning.

Wat profeteerden de profeten? Zonder uitzondering profeteerden ze uitgebreid over de Koning en het Koninkrijk. Wie was in dit opzicht de grootste van de profeten? Dat was Johannes de Doper. Hij vatte ze allemaal samen; hij was, zogezegd, de allesomvattende profeet. Hij was het eindpunt of het keerpunt tussen alles wat er geweest was en wat er nu zou komen, tussen het Oude Testament en het Nieuwe Testament. Dat lezen we in Matthéüs 11: "Alle profeten hebben geprofeteerd tot Johannes toe." Tot Johannes toe; nu – vanaf Johannes. Wat was de boodschap van Johannes? "Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen" (Mat. 3:2). Maar daarnaast is er dat andere belangrijke accent: "Zie, het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt!" (Joh. 1:29). Dat zijn geen twee verschillende dingen, ze zijn één. "Het Koninkrijk is nabijgekomen" en "Zie, het lam Gods".

Het Koninkrijk in Christus

Vanaf de dagen van Johannes was het punt niet langer de profetie, maar de actualiteit van het Koninkrijk der hemelen. "De wet en de profeten gaan tot Johannes; sinds die tijd wordt het evangelie gepredikt van het Koninkrijk Gods" (Luc. 16:16). De profeten hadden ervan geprofeteerd, maar nu wordt het gepredikt als zijnde gekomen, gekomen met "het lam van God, dat de zonde der wereld wegneemt."

Wat is het Koninkrijk der hemelen dan? Voordat we het uiteindelijke antwoord op deze vraag willen geven, willen we duidelijk zien wat het was wat deze Joodse oversten en inwoners van Jeruzalem nooit gezien hebben, hoewel ze de profeten week in week uit hoorden.

Ik beseft dat het een heel ernstige zaak is dat het Koninkrijk der hemelen dichtbij ons *kàn* komen. Uiteindelijk gaat de Here ieder beoordelen op grond van de gelegenheid die hij gehad heeft. Ze hebben de gelegenheid gekregen – en contact is gelegenheid. Dat het Koninkrijk beschikbaar is, is gelegenheid. Wat wordt er met die gelegenheid gedaan? De Here Jezus heeft drieëneenhalf jaar temidden van dit Joodse volk gewandeld. Zijn aanwezigheid onder hen was al gelegenheid voor hen – en wat een verschrikkelijke consequentie had het dat zij hun gelegenheid onbenut lieten!

U hebt het evangelie van de Here Jezus en Zijn kruis gehoord? Al hebt u het maar één keer gehoord, dan is dat genoeg om uw eeuwige bestemming te bepalen. Als het Koninkrijk der hemelen nabij u gekomen is, uw leven heeft aangeraakt, dan is dat de grond waarop uw eeuwige bestemming bepaald wordt. Er speelde uiteraard meer bij de Joden en daarom was hun veroordeling des te groter. De profeten profeteerden en zij hoorden het, maar er was iets in hun hart wat maakte dat zij nooit hoorden wat ze hoorden. Zij zagen niet in dat hier iets wezenlijks was en dat ze moesten uitvinden wat dit inhield. Hun houding was niet: “Als hier iets is wat mij aangaat, moet ik weten wat het is.”

Als zo'n soort reactie niet op het evangelie volgt, kan dat de grond zijn waarop het oordeel plaatsvindt. Dat was zo in hun geval en het was een verschrikkelijk oordeel! Wat een oordeel, deze tweeduizend jaar Joodse geschiedenis! “Ziet, uw huis wordt u woest gelaten” (Mat. 23:38 S.V.). Is er ooit een woester verlatenheid geweest dan de geschiedenis van de Joden? Maar al is dat zo, dat is nog maar een “gelijkenis” van verlatenheid, iets hier op aarde. Wat moet verlatenheid in de geestelijke zin wel betekenen – verlaten van God en je dat bewust zijn? Het is een ernstige boodschap en dat baant de weg voor dat andere gedeelte, het binnengaan van het Koninkrijk door “geweldenaars”.

Wat is het Koninkrijk? Het antwoord kunnen we in enkele zinnen zeggen. Wat bleek het Koninkrijk der hemelen te zijn? Ik wijs die interpretatie af die beweert dat de Joden een letterlijk, aards, tijdelijk koninkrijk aangeboden werd. Dat geloof ik niet. Het zou voor de mensen in de evangeliën maar een armzalig iets geweest zijn – niet veel heerlijkheid of voldoening voor God daar! Nee, ik verwerp de interpretatie van een tijdelijk koninkrijk dat Jezus aanbiedt aan de Joden in die tijd. Maar wat bleek het Koninkrijk der hemelen te zijn, dat verkondigd werd in de dagen van Johannes de Doper, en wat betekende het zoals de Here Jezus het interpreteerde en later ook de apostelen?

Wat het Koninkrijk is

a) Een nieuw leven

In de eerste plaats was het Koninkrijk der hemelen een nieuw leven, van een totaal andere soort dan de mensheid ooit gekend had, van Adam af. Dat is wat de Here bedoelde toen Hij voor het eerst naar het Koninkrijk verwees, in het gesprek met Nicodemus over de nood van zijn ziel. “Tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien” – omdat het een ander leven is, dat we ontvangen als door een geboorte. Het is niet zo dat een oud leven nieuw leven wordt ingeblazen. Het is niet het oude leven dat omschakelt naar nieuwe interesses – vroeger ging je helemaal op in de wereld en nu ga je met hetzelfde leven en hetzelfde élan op in het christendom. Nee, het is een

totaal ander leven, een leven dat er eerder niet was, een leven door God zelf gegeven. Het wezen van het Koninkrijk der hemelen is juist dat het een hemelse natuur is in een hemels leven, gekregen als een gave ten tijde van een crisis. Een ander leven – dat is om te beginnen het Koninkrijk.

b) Een nieuwe relatie

Het is een nieuwe relatie, een relatie met God. Dat houdt niet simpelweg in dat we geïnteresseerd geraakt zijn in God, dat we nu God erbij betrekken en van de ene relatie overgestapt zijn naar een andere omdat we nu christen geworden zijn. Nee, het is een relatie die de essentie van dit nieuwe leven is. We hebben een totaal nieuw en ander bewustzijn, wat betreft onze relatie met God. De belangrijkste waarheid van de evangeliën, met name van dat van Johannes, is dat er een nieuwe openbaring van de relatie met God gekomen is door Jezus Christus. “Ik heb uw naam geopenbaard aan de mensen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt” (Joh. 17:6). Die naam, waar Hij altijd over spreekt, betekent een nieuwe relatie, een nieuwe verhouding – “Vader”; niet in de zin van een algemeen en universeel vaderschap van God en broederschap van mensen, maar een specifieke, nieuwe relatie die alleen tot stand komt doordat de Heilige Geest in een leven binnenkomt in een beslissende daad. “God heeft de Geest van zijn Zoon uitgezonden in onze harten, die roept: Abba, Vader” (Gal. 4:6). Wanneer is dit bij u gebeurd? Wat was het eerste woord dat over uw lippen kwam? “Vader!”- gesproken vanuit een nieuw bewustzijn. Niet meer een God die ver weg is, ondenkbaar, ontzagwekkend, voor wie je bang bent. Nee: “Vader”! Wanneer wij uit de Geest geboren zijn, is er een volkomen nieuwe relatie gekomen.

c) Een nieuwe grondwet

Het Koninkrijk der hemelen betekent ook dat er een nieuwe grondwet komt. Ik denk nu niet aan een nieuw stel wetten en regels, maar een nieuwe constitutie in ons leven die ons opnieuw vormt, met een volkomen nieuw stel capaciteiten die dingen mogelijk maakt die voordien nooit mogelijk waren. We moeten niet vergeten – en laat dat opnieuw tot je doordringen – dat het kind van God, het lid van het Koninkrijk der hemelen, de belichaming is van een wonder, wat inhoudt dat er bovennatuurlijke mogelijkheden en capaciteiten in ieder kind van God zijn. Wat een onbegrensde wonderen gebeuren er in de geschiedenis van een kind van God! Als we aan het eind alles zien zoals het is, zullen we inzien dat het niets anders waren dan goddelijke wonderen. We kennen al de krachten niet die eropuit zijn het kind van God kapot te maken en hoe de macht van God ons voortdurend bewaart. Sommigen onder ons weten daar wel iets van. Alleen al dat we overleven is omdat God Zijn macht over immense vijandige machten heeft uitgeoefend, zodat wij bewaard worden door de kracht van God en niets

minder dan de kracht van God is daarvoor nodig!

Het begin van het leven van een kind van God is een wonder. “Hoe kan iemand wederom geboren worden?” Er is geen ander antwoord mogelijk dan dat God het doet. “Hoe kan deze ons zijn vlees te eten geven?” (Joh. 6:52). Dat wil zeggen, hoe kan het kind van God zijn hele leven in leven blijven, zonder dat er hier iets is dat hem kan helpen en voeden? Er is geen ander antwoord mogelijk dan dat God het doet, en als Hij het niet zou doen, zou het kind van God vanwege de krachten die tegen hem zijn, bezwijken. Evenzeer is het einde van het leven van een kind van God een wonder. “Hoe worden de doden opgewekt? En met wat voor lichaam komen zij?” (1 Cor. 15:35). Het antwoord hierop is opnieuw: God alleen kan dat doen.

Het is een wonder van begin tot eind. Het is een nieuwe constitutie die mogelijkheden en capaciteiten in zich heeft die totaal boven en buiten het bereik zijn van het hoogste niveau van menselijke bekwaamheden; dat wil zeggen, die boven het hele aardse, natuurlijke koninkrijk uitgaan.

d) Een nieuwe roeping

Vervolgens betekent het Koninkrijk der hemelen een nieuwe roeping. Het is iets om voor te leven, iets waarin je kunt dienen, iets wat je werkzaam moet maken. Het wordt de sfeer en het middel van een nieuwe levensbediening en een nieuw levensdoel. Waar een waarachtig wedergeboren kind van God zich van bewust is, is zoiets als: “Nu weet ik waarom ik leef! Ik heb me vaak afgevraagd waarom ik geboren ben. Ik heb geklaagd dat ik in deze wereld gebracht ben zonder mijn toestemming. Maar nu zie ik het doel – ik heb iets om voor te leven!” Een echt wedergeboren kind van God gaat anderen vertellen dat het de moeite waard is om te leven! Hij heeft achter alle dingen de goddelijke betekenis ontdekt – die bestond niet voor hem voordat hij wedergeboren werd en het Koninkrijk binnenging. Het Koninkrijk der hemelen is een nieuwe roeping, een nieuw besef van een levensdoel. Het geeft het leven inhoud. Dat is het Koninkrijk.

Het is dus totaal iets anders dan een plaats waar bepaalde wetten en regels heersen – “Je moet en je zult, je mag niet” – iets uiterlijks. “Het Koninkrijk van God is in u” (Luc. 17:21).

e) Een nieuwe aantrekkingskracht – naar de hemel, niet naar de aarde

Het Koninkrijk is bovendien iets van boven en dat houdt in dat het in alle opzichten alles te boven gaat. Het is iets dat leeft en het brengt het leven op een hoger plan. Dat wil zeggen dat, als het nieuwe leven van boven komt, van de hemel, het te allen tijde aangetrokken wordt naar zijn bron. En als dit nieuwe leven in ons werkt, zal het ons opheffen, ons optrekken tot God. Het werkt op zo'n manier dat we allereerst beseffen dat deze wereld niet ons thuis is. Dat was

het eerst wel. Alles voor ons was hier op aarde, totdat wij opnieuw geboren werden; we konden niet verder kijken. Nu horen we er niet meer bij; we horen ergens anders. En op onverklaarbare wijze raken we steeds verder af van deze aarde. We merken dat we ons hier steeds minder op ons gemak voelen. Als je die ervaring kent, ben je in het Koninkrijk. Als je je hier nog thuis voelt en op je gemak en gelukkig en tevreden, moet je jezelf ernstig afvragen of je wel in het Koninkrijk bent. Maar als je je er in toenemende mate van bewust bent dat de innerlijke afstand tussen jou en alles wat hier beneden is groeit, dan is het Koninkrijk echt aan het werk, dan is het Koninkrijk der hemelen gekomen.

Het komende Koninkrijk

Het Koninkrijk is gekomen, maar tegelijkertijd is het altijd komende. Wij zijn er binnengegaan, maar wij moeten er steeds blijven binnengaan. In Hebréeën 12 staat een belangrijk zinnetje: "... omdat wij een onwankelbaar koninkrijk ontvangen ..." In het Grieks geeft de tijd van het werkwoord "ontvangen" aan dat het een proces van ontvangen is. Het is gekomen, maar het is ook komende. Op dit punt moeten we beseffen dat we onderscheid moeten maken tussen bekering en verlossing.

Hebt u dat onderscheid ooit gemaakt? Het is een groot verschil. Bekering is een crisis, iets wat misschien plotseling in één moment gebeurt, en dan is het klaar. Verlossing of redding, dat is iets wat nu begonnen is. Je leest in 1 Petrus 1:9: "... daar gij het einddoel van uw geloof bereikt, dat is de zaligheid (verlossing, redding) der zielen." Dat geeft aan dat volkomen behoudenis, redding, verlossing, nog in de toekomst ligt. Sommigen hebben hier een valse leer op gebaseerd die zegt dat je pas aan het eind kunt weten of je behouden bent, omdat het toekomstige tijd is. Maar wij *zijn* behouden en wij *worden* behouden. Wij zijn het Koninkrijk binnengegaan door bekering, maar behoudenis omvat veel meer dan bekering. Behoudenis is iets geweldig groots en het is alleen een ander woord voor het Koninkrijk der hemelen dat aldoor komende is. Een geestelijke baby, die net goddelijk leven ontvangen heeft, heeft nog niet alles, behalve dan potentieel. Hij is bekeerd, wedergeboren, jazeker. Maar wou u beweren dat een kleine baby alles al heeft wat voor hem bedoeld is? Potentieel is alles aanwezig in het leven. Maar wat is er veel meer te weten over wat dat leven allemaal inhoudt, wat het met zich meebrengt en waar het toe leidt, en van alle mogelijkheden die er zijn!

Dat is het verschil tussen bekering en behoudenis. Het Koninkrijk is geweldig groot – "Zijn koninkrijk (N.B.G. koningschap) is een eeuwig koninkrijk" (Dan. 4:3). "Aan de grootheid van deze heerschappij ... zal geen einde zijn" (Jes. 9:6 S.V.). "Geen einde" betekent simpel dat het zich eeuwig uitbreidt. Dat kun je alleen maar geestelijk opvatten, niet geografisch, de

onuitputtelijke bronnen van God voor Zijn eigen volk. We hebben de eeuwigheid nodig om al die rijkdommen te kennen, de omvang van Zijn Koninkrijk.

Het Koninkrijk en geweld

We hebben nu iets gezien van datgene waar de profeten over spraken en wat wij moeten leren kennen. Wij kunnen namelijk iets missen. Laten we nog eens kijken naar Lucas 16:16: “De wet en de profeten gaan tot Johannes. Sinds die tijd wordt het evangelie gepredikt van het Koninkrijk en ieder dringt zich er in” (H.S.V.: “en een ieder doet het geweld aan”). In Mattheüs 11:12 staat dit als volgt: “Sinds de dagen van Johannes de Doper tot nu toe breekt het Koninkrijk der hemelen zich baan met geweld en geweldenaars grijpen ernaar.” De Engelse vertaling suggereert dat geweld in het Koninkrijk is toegestaan. Maar het betekent dat er geweld nodig is en dat mannen van geweld (geweldenaars) het met geweld grijpen. In Lucas staat “en ieder dringt zich erin”.

Hier zien we de geest van echt burgerschap in dat Koninkrijk – “met geweld”. Waarom? Dit is niet louter een oproep om het serieus te nemen – hoewel het dat ook inhoudt, als je ziet hoe geweldig dat Koninkrijk is en hoeveel we missen als we het niet serieus nemen. Maar weet u, de Here Jezus spreekt temidden van een voortdurende tegenstand. Er is een heel vijandig systeem en een enorm vooroordeel. Hij zei bij een bepaalde gelegenheid: “Maar wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij sluit het Koninkrijk der hemelen toe voor de mensen. Immers, gij gaat er niet binnen en die er trachten binnen te gaan, laat gij niet toe daarin te komen” (Mat. 23:13). Alles staat in de weg, de duivel en de mensen. Om binnen te gaan is er geweld nodig. Als je tegengehouden kunt worden, word je ook tegengehouden. Als je het gemakkelijk neemt, geef je grond aan vijandige krachten om je erbuiten te houden.

Om die reden heb ik benadrukt dat het niet alleen een eenmalig binnengaan in het Koninkrijk is, maar een voortdurend binnengaan. Het Koninkrijk is zoveel groter dan bekering. Natuurlijk, als je gered wordt – ik bedoel de eerste stap, bekering – moet je daar ernst mee maken. Het is een zaak van leven of dood, want alles probeert je tegen te houden. Maar het Koninkrijk betekent heel wat meer dan alleen er binnen komen, veel meer dan alleen bekering. Gods plan en doel voor ons leven houdt veel meer in dan wij ooit gedacht of gedroomd hebben en als we er binnen willen gaan, moeten we geweldenaars zijn, geweld moet ons kenmerk zijn. We moeten alles op alles zetten en zover komen dat we zeggen: “Heer, ik strek me uit om alles wat u voor mij bereid hebt in Christus te verkrijgen. Mijn hele hart gaat daarnaar uit en ik laat me niet weerhouden door vooroordelen of verdachtmakingen of

kritiek van andere mensen. Ik laat me niet weerhouden door een menselijk systeem. Ik ga door met U. Ik wil niets missen van Uw hele plan. En alles wat mij daarbij in de weg staat, doe ik geweld aan.” Er is geweld nodig, veel geweld, om alles te krijgen wat God voor ons wil.

O, wat worden veel levens gemakkelijk op een zijspoor gezet, enkel en alleen omdat ze niet koste wat het kost het Koninkrijk grijpen. Ze zitten gevangen in beperkende dingen – dingen die misschien wel goed zijn, die iets van God in zich hebben, maar die niettemin beperkend zijn en niet de deur wijd open zetten voor het hele plan van God. De enige manier om binnen te gaan in alles wat de Here voor ons bedoelt – niet alleen in wat wij gezien hebben, maar in alles wat Zijn bedoeling is – is om er met geweld, het koste wat het kost, naar te grijpen, mensen te zijn die zeggen: “Door Gods genade zal niets en niemand, hoe goed ook, mij in de weg staan. Ik ga door met God.” Als je dat standpunt met de Here inneemt, zul je merken dat God je op die grond tegemoet komt.

Niemand, zelfs Paulus niet, wist meteen alles wat hij later te weten zou komen. Paulus kreeg constant vollere openbaringen van datgene waartoe hij geroepen was. Hij begon al dramatisch, maar later werden hem onuitsprekelijke dingen getoond (2 Cor. 12:4). Hij nam toe in begrip. Hoe kwam dat? Omdat hij een “geweldenaar” was. Zo komt God ons tegemoet. “Jegens de reine toont Gij u rein, maar jegens de verkeerde toont Gij u een tegenstander” (Ps. 18:26). Dat betekent in principe dat God voor u is wat u voor Hem bent. Hij is serieus als u serieus bent. Er is zoveel in het Koninkrijk dat we nooit vermoed hebben. Geloof het. Er valt meer voor ons te weten dan iemand hier op aarde weet, al is dat de grootste heilige.

Paulus geeft in zijn brief aan de Filippenzen aan dat er zelfs aan het eind van zijn leven nog zoveel te weten is wat hij nog niet kent, wat hij nog niet gegrepen heeft. “Dit alles om Hem te kennen ...” (Fil. 3:10). Er is nog veel meer. Geloofst u dat? Bent u van plan tot het eind toe door te gaan met dat beetje dat u nu weet, of vergeleken met anderen? Nee, het is de mate van Christus dat Gods doel is. “Totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus” (Ef. 4:13). Geen enkele beweging, geen enkele evangelische organisatie of kerk op aarde heeft dit al bereikt, maar dat is het beoogde doel. Maar om ons tot die volheid te brengen, vraagt God van ons dat we “gewelddenaren” zijn, dat we het ernstig nemen, dat we zeggen tegen alles wat ons in de weg komt – en o, wat een subtiele stemmen om ons heen: “Aan de kant! Ik ga door met God. Ik laat mij niets in de weg leggen!”

“Het evangelie van het Koninkrijk wordt gepredikt”. Kun je je voorstellen hoe die Judaïsten tegen het volk over Jezus praatten? “Kijk uit, laat je niet vangen. Ons advies is om je afzijdig te houden. Heb geen al te nauw contact met Hem!” Hiertegen moest Paulus de hele tijd vechten. Deze mensen volgden

hem overal waar hij heenging en zeiden: “Wees voorzichtig – het is gevaarlijk!” De Here zelf heeft dit ook ondervonden, en Hij zei: “Het Koninkrijk breekt zich baan met geweld”. Het vraagt “geweld”. Anders word je aan het begin al tegengehouden en je zult zeker niet tot volle groei komen, tenzij je één van die mensen bent die “geweld” gebruiken tegen alles wat Gods volledige plan in Christus in de weg staat. Je krijgt zelfs niet eens te weten wat dat plan is. God kan je niets verder openbaren, tenzij Hij ziet dat je één van die “geweldenaars” bent.

Bent u dat? Wel, als we passief zijn, dan verliezen we alles. Als we het ernstig nemen, kunnen we alles winnen. De Here make ons tot zulke mannen en vrouwen, zodat we niet horen bij degenen van wie gezegd wordt dat ze oren hebben om te horen, maar niet horen (Ez. 12:2).

(wordt vervolgd)